

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, soudkyně zpravodajky Mgr. Lenky Bahýřové a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **Lockhart, a. s.**, IČO 28170644, sídlem Vladislavova 1390/17, Praha 1, zast. advokátkou JUDr. Mgr. Petrou Novákovou, Ph. D., sídlem Chodská 1366/9, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2020, č. j. 6 Af 37/2018 - 75,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám její zástupkyně, advokátky JUDr. Mgr. Petry Novákové, Ph. D., do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a předcházející průběh řízení

[1] Dodatečným platebním výměrem Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 29. 3. 2018, č. j. 2509885/18/2001-52522-110763, na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012, byla podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), žalobkyni doměřena daň z příjmů právnických osob nižší o částku 239 020 Kč, stanovená na základě výsledku postupu k odstranění pochybností. Dodatečný platební výměr k odvolání žalobkyně potvrdil žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 9. 2018, č. j. 39302/18/5200-11435-711918 (dále též jen „rozhodnutí žalovaného“).

[2] Předmětem sporu v projednávané věci byla oprávněnost uplatnění odečtu daňové ztráty dle § 34 odst. 1 zákona o daních z příjmů na ř. 230 dodatečného daňového příznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012, v důsledku čehož žalobkyně snížila základ daně a výslednou daňovou povinnost. Daňová ztráta uplatněná žalobkyní v dodatečném daňovém příznání za zdaňovací období roku 2012 byla složena z daňové ztráty za zdaňovací období roku 2010 ve výši 15 756 623 Kč a za zdaňovací období roku 2011 ve výši 91 610 Kč.

[3] Žalovaný nezpochybnil skutečnost, že žalobkyně je oprávněna snížit základ daně o daňovou ztrátu dle ustanovení § 34 odst. 1 zákona o daních z příjmů, a to buď v rámci daňového přiznání v souladu s citovaným ustanovením, nebo v rámci dodatečného daňového přiznání za podmínek dle ustanovení § 38p odst. 1 téhož zákona. Daňovou ztrátu lze přitom odečíst nejdéle v pěti zdaňovacích obdobích, jež následují bezprostředně po období, za které se daňová ztráta vyměřuje. Od ledna 2015 sice vstoupilo v účinnost zcela nové znění ustanovení § 38p zákona o daních z příjmů, to se však dle přechodných ustanovení aplikuje až pro zdaňovací období započatá dnem 1. 1. 2015, tudíž na případ žalobkyně nedopadá. V projednávané věci podle žalovaného nebyly splněny podmínky obsažené v ustanovení § 38p zákona o daních z příjmů v platném znění, neboť žalobkyně v dodatečném daňovém přiznání vykázala daňovou povinnost nižší oproti původní daňové povinnosti, přičemž zákon v tomto směru stanoví, že nová daňová povinnost musí být vyšší nebo stejná. Nebyla rovněž splněna podmínka, aby nově stanovený základ daně zaokrouhlený na tisícikoruny dolů byl alespoň o 1 000 Kč vyšší než pravomocně vyměřený základ daně po úpravě.

[4] Z průběhu předcházejícího řízení před správními soudy se podává, že Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 7. 2019, č. j. 6 Af 37/2018 - 39, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Tento rozsudek městského soudu byl však ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2019, č. j. 6 Afs 147/2019 - 26. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl mj. následující:

[5] „Podle ustanovení § 38p odst. 1 ve znění do 31. 12. 2014, platí, že *„Vyšší částky odčitatelných položek podle § 34 a položek snižujících základ daně podle § 20 odst. 7 a 8 může uplatnit poplatník nebo jeho právní nástupce pouze v dodatečném přiznání k dani z příjmů právnických osob na vyšší daňovou povinnost nebo na daňovou povinnost, která se neodchyluje od poslední známé daňové povinnosti, a to jen v takové výši, aby rozdíl mezi nově stanoveným základem daně sníženým o tyto položky zaokrouhleným na celé tisícikoruny dolů a základem daně sníženým o odčitatelné položky podle § 34 a položky snižující základ daně podle § 20 odst. 7 a 8 zaokrouhleným na celé tisícikoruny dolů, z něhož byla daň pravomocně vyměřena (doměřena), činil alespoň 1 000 Kč, není-li stanoveno v tomto zákoně jinak.“* Citované ustanovení bylo novelizováno zákonem č. 267/2014 Sb., avšak podle přechodných ustanovení obsažených v čl. II bod 1 tohoto zákona *„Pro daňové povinnosti u daní z příjmů za zdaňovací období přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a za zdaňovací období, které započalo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti s nimi související, se použije zákon č. 586/1992 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“* (...) dikce ustanovení § 38p odst. 1 zákona o daních z příjmů ve výše citovaném rozhodném znění je zcela jasná, přičemž není možné podle ní nepostupovat jen na základě toho, že v roce 2011 vstoupil v účinnost zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů.“

[6] „Nejvyšší správní soud sice nepřehlídí, že ustanovení zákona o daních z příjmů jsou imanentně provázána s ustanovením procesního daňového práva, a je tedy na místě zvažovat jejich provázanost, a také jejich společnou smysluplnou aplikovanost. Na druhé straně však není možné na základě obecného ustanovení procesního práva (nadto zde v podobě základní zásady správy daní) bez dalšího úplně negovat určité, svou povahou kompletní, ustanovení hmotně právní úpravy. (...) Pouze na základě toho, že ustanovení § 38p stanoví omezující podmínky pro uplatnění daňové ztráty v dodatečném daňovém přiznání, nelze hovořit o tom, že by toto ustanovení bylo „nezákonné“ či neaplikovatelné pro rozpor se základními zásadami správy daní.“

[7] V návaznosti na citovaný zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem (dále též jen „napadený rozsudek“) žalobu žalobkyně s odkazem na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2019, č. j. 6 Afs 147/2019 - 26, zamítl.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti uplatnila důvod uvedený v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla městskému soudu vrácena k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatelka je toho názoru, že Nejvyšší správní soud svým rozhodnutím ve věci vedené pod č. j. 6 Afs 147/2019 - 26 postupoval v rozporu s § 17 s. ř. s., neboť přestože se v uvedeném rozhodnutí materiálně odchýlil od právního názoru vysloveného v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Afs 41/2013 - 33, věc nepostoupil k rozhodnutí rozšířenému senátu, ale sám rozhodl. Uvedla, že rozhodný je právní názor vyjádřený ve vlastním textu rozhodnutí, nikoli právní věta vytvořená k takovému rozhodnutí; právní věta má pouze evidenční charakter. Pokud Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 Afs 147/2019 - 26 odkázal na právní názor uvedený v právní větě a dospěl k závěru, že Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 Afs 41/2013 - 33 nekonstatoval, že by z důvodu přijetí daňového řádu byl § 38p odst. 1 zákona o daních z příjmů nadále neaplikovatelný, postupoval nezákonně a porušil právo stěžovatelky na zákonného soudce.

[10] Stěžovatelka je dále toho názoru, že argumentační linii odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 147/2019 - 26, kterou do napadeného rozsudku převzal městský soud, vylučují principy vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Afs 41/2013 - 33, tj. zejména princip, že daňová ztráta je i přes svá specifika zcela běžnou odčitatelnou položkou a okolností rozhodnou pro správné stanovení daně; a dále princip, podle něhož správným stanovením daně není pouze stav, kdy daňový subjekt odvedl do státního rozpočtu méně, než měl, ale i stav, kdy je zřejmé, že odvedl či odvede více, než by musel.

[11] Podle stěžovatelky je zřejmé, že po účinnosti daňového řádu, který mj. zavedl nový cíl správy daní, omezující podmínky uvedené v § 38p zákona o daních z příjmů, které vycházely toliko z fiskálního zájmu, nemohou obstát, což je seznatelné z důvodové zprávy k novele zákona o daních z příjmů, která tyto omezující podmínky zrušila, a to právě s poukazem na rozsudek č. j. 9 Afs 41/2013 - 33. Devátý senát se v citovaném rozsudku nepřímou vyjádřil i k otázce použití omezujících podmínek uvedených v § 38p zákona o daních z příjmů. Ač byla ve věci řešené devátým senátem daňová ztráta uplatněna v rámci probíhající daňové kontroly, Nejvyšší správní soud nikterak nezkoumal dodržení omezujících podmínek daných § 38p zákona o daních z příjmů. Podle stěžovatelky si lze jen obtížně představit, že by v rámci daňové kontroly bylo pro přípustnost uplatněné daňové ztráty zkoumáno, zda v případě doměření daně bude doměřená daňová povinnost vyšší či shodná s daňovou povinností původní, či že by snad byl zkoumán rozdíl mezi výší základu daně se zohledněním daňové ztráty a bez jejího zohlednění vůči daňovému základu vykázanému daňovým subjektem před zahájením (či snad před skončením) daňové kontroly. Testování takových podmínek by bylo zjevně nemožné a nesmyslné (viz bod 34 rozsudku č. j. 9 Afs 41/2013 - 33); takový výklad proto není možné akceptovat.

[12] Stěžovatelka tedy trvá na tom, že názor vyjádřený v rozsudku č. j. 6 Afs 147/2019 - 26 je z uvedených důvodů nezákonný. Omezující podmínky § 38p zákona o daních z příjmů nesledují jiný než fiskální cíl, který je v přímém rozporu se zásadou materiální správnosti základu daně a daně samotné, vyjádřené právě (novým) cílem správy daní, který slouží jako výkladový korektiv, jehož prismatem je nutno poměřovat jednotlivá pravidla stanovená daňovými zákony.

II. Vyjádření žalovaného

[13] Žalovaný v plném rozsahu odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku, v němž městský soud, vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, respektoval závěry rozsudku č. j. 6 Af 37/2018 - 39. K námitce týkající se porušení práva na zákonného soudce žalovaný uvedl, že stěžovatelka měla právo proti rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 147/2019 - 26 podat ústavní stížnost, což zřejmě neučinila. Pokud tyto námitky stěžovatelka uplatnila až nyní, žalovaný má za to, že tato kasační stížnost by měla být odmítnuta pro nepřijatelnost podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

[14] K námitce, že argumentace rozsudku č. j. 6 Afs 147/2019 - 26 je v rozporu s principy vyslovenými v rozsudku č. j. 9 Afs 147/2019 - 26, žalovaný uvedl, že § 38p odst. 1 zákona o daních z příjmů je *lex specialis* k § 34 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Nezpochybil skutečnost, že stěžovatelka je oprávněna snížit základ daně o daňovou ztrátu dle § 34 odst. 1 zákona o daních z příjmů způsobem a formou, kterou tento zákon stanoví, tzn. buď v rámci daňového přiznání v souladu s § 34 odst. 1, nebo v rámci dodatečného daňového přiznání v souladu s § 38p odst. 1.

[15] Od 1. 1. 2015 vstoupilo novelou zákona o daních z příjmů č. 267/2014 Sb. v účinnost zcela nové znění § 38p zákona o daních z příjmů, které se již na dodatečně uplatněné vyšší částky položek snižujících základ daně podle § 34 odst. 1 tohoto zákona nevztahuje. Podle článku II, Přejícná ustanovení, bod 1 citovaného zákona však platí nové znění § 38p zákona o daních z příjmů až pro zdaňovací období započatá dnem 1. 1. 2015, tudíž na případ stěžovatelky, jež se týká zdaňovacího období roku 2012, je nutno aplikovat § 38p ve znění účinném do 31. 12. 2012.

[16] Ustanovení § 38p odst. 1 zákona o daních z příjmů, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2012, obsahuje *de facto* dvě na sebe navazující podmínky, a to že vyšší částky položek odčitatelných od základu daně a položek snižujících základ daně lze uplatnit 1. v dodatečném daňovém přiznání při vyšší daňové povinnosti či při daňové povinnosti, která se neodchyluje od poslední známé daňové povinnosti, 2. tak, aby rozdíl mezi nově stanoveným základem daně sníženým o položky dle § 34 zákona o daních z příjmů a položky snižující základ daně dle § 20 odst. 7 a 8 zákona o daních z příjmů zaokrouhleným na tisícikoruny dolů a základem daně sníženým o odčitatelné položky dle § 34 zákona o daních z příjmů a položky snižující základ daně dle § 20 odst. 7 a 8 zákona o daních z příjmů zaokrouhleným na tisícikoruny dolů, z něhož byla daň pravomocně vyměřena, činil alespoň 1000 Kč.

[17] V případě stěžovatelky nebyla splněna ani jedna z těchto podmínek. V řádném daňovém přiznání vykázala na řádku 340 (celková daň) částku 2 581 910 Kč a v dodatečném daňovém přiznání vykázala na řádku 340 daňovou povinnost ve výši 2 095 130 Kč, tedy naopak nižší daňovou povinnost, než jakou uvedla v řádném daňovém přiznání, a tak nebyla naplněna první z výše uvedených podmínek. V dodatečném daňovém přiznání činil nově stanovený základ daně snížený o odčitatelné položky a položky snižující základ daně na řádku 270 částku 11 027 000 Kč a v řádném daňovém přiznání činil takto snížený základ daně na řádku 270 částku 13 589 000 Kč. To znamená, že snížený základ daně v dodatečném daňovém přiznání byl o 2 562 000 Kč nižší než v řádném daňovém přiznání, a nejednalo se tak o kladný rozdíl.

[18] Žalovaný dále citoval z odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž se zcela ztotožnil. Cílem správy daní samozřejmě je správné zjištění a stanovení daně a zabezpečení její úhrady, avšak tohoto cíle lze dosáhnout pouze postupem, který stanoví daňový řád a jiné daňové zákony (v nyní řešené věci zákon o daních z příjmů), a to při respektování všech ostatních zásad

pokračování

a zákonem stanovených, zejména hmotněprávních podmínek a též požadavků plynoucích z ústavního pořádku. Kupř. Ústavní soud v usnesení sp. zn. II. ÚS 166/01 ze dne 22. 1. 2002 zdůraznil, že uplatňovat vyšší odčitatelné položky, než jak byly původně uplatněny, lze jen při zachování dalších zákonných podmínek, a to s odkazem na ustanovení § 38p zákona o daních z příjmů; to podle žalovaného reflektuje též rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 41/2013 - 33 v bodech 28 a 40.

[19] Podle žalovaného je sice pravdou, že cílem zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, bylo hájení fiskálních zájmů státu na úkor materiální správnosti (viz § 2 odst. 2), zatímco v případě daňového řádu tomu je přesně naopak (viz § 1 odst. 2 daňového řádu), nicméně tato skutečnost se váže k procesní stránce věci, jež může nastoupit až za splnění hmotně právních podmínek, které v tomto případě splněny nebyly. Žalovaný rovněž odkázal na právní závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 17. 3. 2020, č. j. 1 Afs 368/2018 - 58 (bod 20 a násl.), učiněné v obdobné věci.

III. Posouzení kasační stížnosti

[20] Kasační stížnost je nepřipustná.

[21] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[22] Městský soud v Praze rozhodoval napadeným rozsudkem znovu poté, kdy bylo jeho původní rozhodnutí ve stejné věci (rozsudek ze dne 17. 7. 2019, č. j. 6 Af 37/2018 - 39) zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2019, č. j. 6 Afs 147/2019 - 26.

[23] Institut nepřipustnosti opakované kasační stížnosti brání opětovnému posouzení stejné věci ze strany Nejvyššího správního soudu. Jak uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a to v situaci, kdy se tímto právním názorem krajský soud řídil. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu následně uvedl: „*Podrobit takovéto rozhodnutí novému přezkumu v rámci řízení o kasační stížnosti by postrádalo smysl, neboť ve svých důsledcích by v případě přípustění nového přezkumu mohly nastat toliko dvě možné situace. Buď by kasační soud setrval na svém původním názoru, takže by věcné projednání kasační stížnosti nemělo pro stěžovatele žádný význam, nebo by vyslovil právní názor jiný, takže by postupně rozličnými právními názory zcela rozvrátil právní jistotu a popřel princip předvídatelnosti soudních rozhodnutí*“ (cit. z usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, č. 2365/2011 Sb. NSS, bod 21).

[24] Právními závěry, vyslovenými ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, je krajský soud v dalším řízení vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a v zásadě se od nich nemůže odchýlit. Proto je jedinou zákonnou výjimkou podání opakované kasační stížnosti námitka, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Tato skutečnost v posuzované věci nenastala, neboť Městský soud v Praze v napadeném rozsudku právní názor Nejvyššího správního soudu ve zrušujícím rozsudku č. j. 6 Afs 147/2019 - 26 plně následoval (odůvodnění napadeného rozsudku je v podstatné části tvořeno citací části odůvodnění tohoto zrušujícího rozsudku; ostatně tuto skutečnost stěžovatelka ani nerozporovala).

[25] Ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky,

kteří brání odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace práva. Jedná se typicky o situace, kdy je zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu (zcela nebo v části) odůvodněn závažným procesním pochybením krajského soudu, nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu, nedostatečným zjištěním skutkového stavu či jinou vadu, pro kterou kasační soud nemohl přistoupit k posouzení merita věci (usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, bod 24). O žádnou z těchto situací v posuzované věci nešlo. Nejednalo se ani o situaci, kdy by první kasační stížnost byla podána ve vztahu k jiné části rozhodnutí krajského soudu a druhá kasační stížnost napadala část jinou, případně o situaci, kdy by v průběhu řízení před krajským soudem po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu došlo k relevantnímu skutkovému posunu ve věci či k relevantnímu obratu v judikatuře (viz Kühn, Z. Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha - Wolters Kluwer, 2019, komentář k § 104 a § 110 odst. 4).

[26] Obsahem kasační stížnosti stěžovatelky (tj. v pořadí druhé kasační stížnosti v této věci) je totožný předmět sporu jako v případě první kasační stížnosti, podané ze strany žalovaného. Tím je zřetelně vymezena otázka hmotného práva - oprávněnost uplatnění odečtu daňové ztráty stěžovatelkou podle § 34 odst. 1 zákona o daních z příjmů a otázka aplikace § 38p téhož zákona, uplatnila-li stěžovatelka daňovou ztrátu v dodatečném daňovém přiznání na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012 (tj. již za účinnosti daňového řádu). K této otázce se Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku č. j. 6 Afs 147/2019 - 26 jednoznačně a jasně vyjádřil, přičemž tak učinil v mezích rozsahu první kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů. Zde žalovaný řešenou otázku nastolil a stěžovatelka měla jako účastník řízení možnost se k ní vyjádřit a uplatnit veškerou relevantní argumentaci, leč neučinila tak.

[27] Jak vysvětlil rozšířený senát, „*vymezení rozsahu první kasační stížnosti předurčuje meze přezkoumné činnosti Nejvyššího správního soudu i pro opakovanou kasační stížnost. Rezignuje-li stěžovatel na uplatnění všech důvodů, které podle jeho názoru svědčí o nesprávnosti právních názorů vyslovených krajským soudem, ač je uplatnit může, je legitimní, že z hlediska možnosti argumentace v dalším řízení ponese případné nepříznivé důsledky s tím spojené. (...) stěžovatel tak „není oprávněn v opakované kasační stížnosti uplatňovat důvody, které mohl uplatnit v první kasační stížnosti a o nichž mohl (byl oprávněn i povinen) rozhodnout kasační soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. již v prvním kasačním řízení“* (usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb., NSS, body 29-30). Stejný závěr je přitom nutno logicky vztáhnout i na situaci, kdy druhou kasační stížnost podal jiný účastník řízení, který v průběhu řízení o první kasační stížnosti rovněž dostal možnost a prostor se ke shodné sporné otázce vyjádřit a přesvědčit Nejvyšší správní soud o správnosti svého výkladu zákona [shodně Kühn, Z. Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha - Wolters Kluwer, 2019, komentář k § 104 odst. 3 písm. a), bod 19]. Pokud tak neučinil, nemůže svoji procesní pasivitu dohánět v opakované kasační stížnosti, jak to nyní činí stěžovatelka.

[28] K námitce stěžovatelky, že zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu došlo k porušení jejího práva na zákonného soudce, lze s odkazem na odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 147/2019 - 26, jakož i rozsudku tohoto soudu v obdobné věci ze dne 17. 3. 2020, č. j. 1 Afs 368/2018 - 58, na nějž poukazoval též žalovaný, uvést, že Nejvyšší správní soud se souladem přijatého právního závěru se závěrem uvedeným v rozsudku č. j. 9 Afs 41/2013 - 33, zabýval. I kdyby přitom hypoteticky Nejvyšší správní soud nyní dospěl k jinému právnímu závěru (což se nestalo), vyhovění kasační stížnosti brání vázanost závazného právního názoru, který tento soud sám v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku. Jak přitom vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS, „*zruší-li Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejen krajský soud, ale také Nejvyšší správní soud sám, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci o kasační stížnosti*

pokračování

proti novému rozhodnutí krajského soudu. Změny původně vysloveného právního názoru se senát, který o nové kasační stížnosti rozhoduje, nemůže domoci ani předložením věci rozšířenému senátu postupem podle § 17 s. ř. s.“

[29] K související argumentaci žalovaného, že kasační stížnost je nepřijatelná z důvodu, že se stěžovatelka proti zrušujícímu rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 147/2019 - 26 nebránila ústavní stížností, je nutno poznamenat, že i kdyby se stěžovatelka proti zrušujícímu rozsudku Nejvyššího správního soudu ústavní stížností bránila, na přijaté závěry o nepřijatelnosti opakované kasační stížnosti by tato skutečnost vliv neměla. Rozhodující totiž byla procesní aktivita stěžovatelky v průběhu řízení o první kasační stížnosti, jíž byl vymezen rozsah kasačního přezkumu v této věci, tj. o stěžejní právní otázce. Pokud by tedy stěžovatelka argumentaci, kterou nyní uplatnila v kasační stížnosti, uvedla v ústavní stížnosti proti zrušujícímu rozsudku Nejvyššího správního soudu, ke zhojení překážky kasačního přezkumu by nedošlo. Nutno poznamenat, že stěžovatelka proti zrušujícímu rozsudku Nejvyššího správního soudu ústavní stížnost podala, tu však Ústavní soud usnesením ze dne 18. 3. 2020, sp. zn. II. ÚS 610/20, odmítl pro nepřijatelnost, neboť v té době dosud nedošlo k marnému vyčerpání všech procesních prostředků k ochraně práv stěžovatelky (řízení před správními soudy nebylo definitivně skončeno).

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost stěžovatelky vyhodnotil jako opakovanou kasační stížnost a odmítl ji jako nepřijatelnou podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

[31] Současně Nejvyšší správní soud rozhodl dle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. a podle § 60 odst. 3 téhož zákona o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[32] Výrok o vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost se opírá o § 10 odst. 3 větu třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Jelikož byl návrh na zahájení řízení odmítnut před prvním jednáním, Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku stěžovatelce (žalobkyni) a jeho vyplacení k rukám zástupkyně žalobkyně do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu